

Arrest

nr. 191 393 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2017 met referentienummer 68916.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 mei 1977.

Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissingen tot nietigverklaring van een visum kort verblijf en tot terugdrijving.

Op 9 juni 2015 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Oekraïne.

Op 25 augustus 2015 trouwt de verzoekende partij in Oekraïne met de heer L.E., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 6 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Op 7 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het weigeren van afgifte van een visum lang verblijf.

Op 31 augustus 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot. Op dezelfde dag dient ook haar minderjarige zoon een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn van de heer L.E.

Op 28 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, op 8 maart 2017 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.08.2016 werd ingediend door:

Naam: E.(...)

Voornaam: N.(...)

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: 27.05.1977

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches van L.(...) bvba voor de periode juli – september 2016 voor, opgesteld door het sociaal secretariaat Partena. Uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld is als zelfstandig bedrijfsleider en zichzelf in deze hoedanigheid een loon uitbetaald. Echter, de door sociale secretariaten opgestelde loonfiches van bedrijfsleiders worden opgesteld op basis van een eenvoudige verklaring van de bedrijfsleider zelf. Bijgevolg worden deze documenten beschouwd als verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er werden geen bijkomende, officiële stukken voorgelegd die de inhoud van de voorgelegde loonfiches kunnen staven. Bijgevolg kan er geen rekening gehouden worden met de voorgelegde documenten.

Voor zover deze loonfiches dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat er van het maandelijks uitbetaalde bruto-bedrag enkel de bedrijfsvoorheffing werd afgetrokken, en

dat de referentiepersoon als zelfstandige nog bijkomende lasten (belastingen, sociale lasten, ...) dient te betalen. Hieromtrent werden geen documenten voorgelegd.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen
Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene en haar minderjarige zoon een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Van enige medische problemen is geen sprake."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de weigeringsbeslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van het recht op verdediging.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat de echtgenoot van verzoekster wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoekster en haar zoon ten laste te nemen.

De Heer E.(...) werkt immers als zelfstandig bedrijfsleider van de bvba L.(...) en keert zichzelf maandelijks een nettoloon van ongeveer 2.697 EUR uit.

Uit de 'fiche 281.20 bezoldigingen van bedrijfsleiders jaar 2016' blijkt dat door de bvba L.(...) een bedrag van 33.000 EUR aan bezoldigingen aan de referentiepersoon werd uitbetaald, ofwel 30.166,20 EUR netto op jaarbasis, wat overeenkomt met een maandelijks netto inkomen van ongeveer 2.696,24 EUR.

De bedrijfsvoorheffing ten bedrage van 2.833,80 EUR werd eveneens door de bvba betaald, zoals ook blijkt uit de reeds voornoemde fiche 281.20.

Het gezin van verzoekster beschikt dan ook ruimschoots over voldoende inkomsten, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekster loonfiches van de referentiepersoon heeft voorgelegd voor de periode juli – september 2016 waaruit blijkt dat de Heer E.(...)zelfstandig bedrijfsleider is van de bvba L.(...) en zichzelf in deze hoedanigheid een loon uitbetaalt.

De door sociale secretariaten opgestelde loonfiches zouden echter worden opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen van de bedrijfsleider zelf en worden dan ook door verweerder beschouwd als verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Verweerder houdt dan ook geen rekening met deze stukken.

Voorts merkt de bestreden beslissing op dat voor zover deze loonfiches zouden aanvaard worden als begin van bewijs, er van het maandelijkse uitbetaalde bruto-bedrag enkel de bedrijfsvoorheffing werd afgetrokken en geen documenten werden voorgelegd van de als zelfstandige nog bijkomende te betalen lasten zoals belastingen en sociale lasten.

De behoeftenanalyse zou dan ook overbodig zijn, nu niet werd vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden van artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of aan de voorwaarden voldaan is.

Verzoekster kan zich met een dergelijke motivering geenszins akkoord verklaren, nu zij wel degelijk diverse loonfiches van haar echtgenoot heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat hij minstens over een bedrag van 2.700 netto per maand beschikt.

De opmerking dat hiermee geen rekening kan worden gehouden, nu zelfstandigen nog bijkomende lasten dienen te betalen zoals belastingen en sociale lasten, is niet pertinent.

Immers, aan de referentiepersoon wordt een loon uitgekeerd door de bvba L.(...), welke ook de bedrijfsvoorheffing betaalt. Bovendien wordt aan andere loontrekkenden ook een loon uitbetaald waarop zij mogelijks nog belastingen dienen te betalen. Het feit dat verzoeker zelfstandige is, verandert hier niets aan.

Verzoekster heeft verschillende documenten voorgelegd en was ervan overtuigd dat deze verweerder zouden toelaten een berekening te maken van de maandelijkse inkomsten van het gezin van de referentiepersoon.

Indien verweerder van mening was dat de voorgelegde documenten onvoldoende waren, diende hij minstens navraag te doen bij verzoekster en haar uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder heeft dit evenwel nagelaten en is bij de behandeling van het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

Verweerder heeft dan ook nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen. Dat de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig werd voorbereid.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging.

2.1.3.

Artikel 42 §1, tweede lid Vw. bepaalt het volgende : “(…)”.

Dat ook uit deze bepaling blijkt dat verweerder de betrokken vreemdeling dient uit te nodigen om de nodige stukken voor te leggen.

Bovendien diende verweerder een behoefteanalyse door te voeren, wat niet gebeurd is, nu verweerder motiveert dat een behoeftenanalyse overbodig zou zijn, daar er niet kon worden vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of aan de voorwaarden is voldaan.

Waar verweerder verzoekster diende te horen of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek diende aan te schrijven, had verweerder wel degelijk de mogelijkheid om een behoefteanalyse uit te voeren.

Verweerder beschikte immers over een kopij van het huurcontract (met een uitzonderlijk lage huurprijs), een overzicht van de inkomsten van de referentiepersoon, zodat verweerder wel degelijk een ruwe behoefteanalyse kon doorvoeren.

Verzoekster werd echter op generlei wijze uitgenodigd om bijkomende bewijzen, nodig voor het voeren van de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoefteanalyse door te voeren.

Dat verweerder derhalve geenszins zonder een voorafgaande uitvoering van een behoefteanalyse de aanvraag van verzoekster tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie mocht weigeren, temeer daar hij in het bezit was van diverse loonfiches en het huurcontract van de referentiepersoon.

Verweerder laat al evenzeer na in de bestreden beslissing te motiveren waarom geen uitnodiging aan verzoeker werd verstuurd om bijkomende documenten voor te leggen of hij op enige andere wijze gevraagd werd de nodige stukken aan te voeren.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing hieraan geenszins voldoet, nu zonder meer gesteld wordt dat een behoeftenanalyse overbodig is en dan ook vernietigd dient te worden.

2.1.4.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010,

<http://curia.europa.eu/juris/document/docuemnt.jsf?text=&docid=82677&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1109488>) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de van verzoekster, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoekster kan onderhouden met zijn inkomen. Nu verweerder alleen geoordeeld heeft dat er geen bijkomende stukken werden voorgelegd die de inhoud van de loonfiches staaften – niettegenstaande verweerder in het bezit was van verschillende opeenvolgende loonfiches en bijgevolg wel degelijk een zicht had op het inkomen van de referentiepersoon (of minstens een begin van bewijs had) – zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Ter ondersteuning wijst op de fiche 281.20 en het feit dat de BVBA L.(...) de bedrijfsvoorheffing van verzoekende partij betaalt. Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou hebben nagelaten haar uit te nodigen bijkomende stukken neer te leggen. De bestreden beslissing zou onzorgvuldig zijn, vermits de gemachtigde van de Staatssecretaris niet over alle relevante elementen beschikte om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Er zou geen behoeftenanalyse zijn uitgevoerd.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: “(…)”

Als bewijs heeft verzoekende partij loonfiches voorgelegd van de BVBA L.(...) die zijn opgesteld door het sociaal secretariaat Partena. De door sociale secretariaten opgestelde loonfiches van bedrijfsleiders worden opgesteld op basis van een eenvoudige verklaring van de bedrijfsleider zelf. Verzoekende partij geeft aan dat zij zich niet akkoord kan verklaren met dergelijke motivering en verwijst opnieuw naar de

loonfiches. Verweerder merkt op dat aldus de motieven van de bestreden beslissing niet worden weerlegd.

Verweerder wijst naar analogie op de volgende rechtspraak: "(...)." (R.v.V. nr. 129 034 van 10 september 2014)

Het is overigens niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om geen rekening te houden met verklaringen die door verzoekende partij zelf zijn afgelegd en die niet met objectieve gegevens werden gestaafd.

Verder heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten overvloede nog opgemerkt dat er als zelfstandige nog bijkomende lasten (belastingen, sociale lasten, ..) dienen te worden betaald. Hieromtrent werden geen documenten voorgelegd. Verzoekende partij betwist niet dat er hieromtrent geen documenten werden voorgelegd, en verklaart enkel dat de bedrijfsvoorheffing door de BVBA worden betaald en dat andere loontrekkenden ook mogelijks nog belastingen moeten betalen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft rekening gehouden met het feit dat de bedrijfsvoorheffing reeds was afgetrokken doch is correct daar waar geen stukken nopens belastingen en sociale lasten werden voorgelegd. Het feit dat andere loontrekkenden ook mogelijks nog belastingen dienen te betalen, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in casu terecht heeft geoordeeld dat er geen volledig beeld van het inkomen werd gegeven.

Verzoekende partij wijst thans op een 'fiche 281.20' maar deze werd niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis gebracht. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder merkt op dat verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen om alle nuttige documenten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging over te maken.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verweerder benadrukt dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende geenszins verzoekende partij uit te nodigen ten einde bijkomende bewijzen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Zie in dezelfde zin: "(...)." (R.v.V. nr. 123.463 dd. 30.04.2014)

En ook: "(...)." (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"(...)." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:“(…).” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat zij de gelegenheid heeft gehad om naar aanleiding van haar aanvraag alle nuttige informatie en stukken over te maken.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd verder dan ook terecht besloten dat een behoeftenanalyse in casu overbodig is.

Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak: “(…).” (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-cce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

De Raad van State heeft zich hierover tevens uitgesproken in een arrest nr. 223.807 van 11 juni 2013 (stuk 3): “(…).”

Vrij vertaald : “(…).”

De verwijzing naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie is in casu niet dienstig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden weigeringsbeslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.3.1.1. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, juncto artikel 40ter, §1 en §2, van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat zij niet kan vaststellen dat aan de voorwaarden is voldaan, daar de neergelegde loonfiches van de Belgische referentiepersoon beschouwd worden als verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Uit onderzoek van het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten had neergelegd inzake de bestaansmiddelen in functie van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie d.d. 31 augustus 2016:

- Bezoldigingsfiche voor juli 2016 aan de bedrijfsleider van L. bvba, de Belgische referentiepersoon, opgemaakt door Partena. Er wordt gesteld dat een nettobedrag van 2.689,84 euro wordt betaald;
- Bezoldigingsfiche voor augustus 2016 aan de bedrijfsleider van L. bvba, de Belgische referentiepersoon, opgemaakt door Partena. Er wordt gesteld dat een nettobedrag van 2.689,84 euro wordt betaald;
- Bezoldigingsfiche voor september 2016 aan de bedrijfsleider van L. bvba, de Belgische referentiepersoon, opgemaakt door Partena. Er wordt gesteld dat een nettobedrag van 2.689,84 euro wordt betaald.

De verzoekende partij betwist niet dat dit de enige documenten zijn die zij heeft neergelegd inzake de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. In het verzoekschrift stelt zij dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zij wijst op de fiche '281.20 bezoldigingen van bedrijfsleiders jaar 2016' om te stellen dat dat dit document de loonfiches ondersteunt. De Raad wijst er echter op dat dit stuk niet werd voorgelegd aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen, waardoor hiermee geen

rekening kan worden gehouden. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij geen rekening houdt met stukken waarvan zij geen kennis had.

De verzoekende partij betoogt dat zij loonfiches heeft voorgelegd en dat hieruit een netto-inkomen van 2.700 euro per maand blijkt. De motivering van de verwerende partij dat zelfstandigen nog bijkomende lasten dienen te betalen is volgens de verzoekende partij niet pertinent, nu andere loontrekkenden ook een loon wordt uitbetaald, waarop zij mogelijks nog belastingen dienen te betalen.

De Raad constateert dat de verwerende partij kan worden gevolgd waar deze stelt dat de voorgelegde 'loonfiches' (de fiches betreffende de bezoldiging van de verzoekende partij als bedrijfsleider) een gesolliciteerd karakter hebben, op voorwaarde dat geen bijkomende bewijzen werden aangevoerd van effectieve financiële transacties. De voormelde "loonfiches" worden immers door het sociaal secretariaat opgesteld op basis van de informatie en stukken die de referentiepersoon zelf doorgeeft. Dat deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat, dat wettelijk wordt erkend en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de sociale wetgeving, verandert niets aan dit gegeven.

Elke zelfstandige of bedrijfsleider kan immers in principe simpelweg verklaren zichzelf een bepaald loon uit te betalen. De Raad vestigt er de aandacht op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de zelfstandige referentiepersoon zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde loon zou uitkeren. Bij gebrek aan dergelijke concrete bewijzen kon de verwerende partij derhalve enkel op basis van de voorgelegde "loonfiches" niet nagaan welk bedrag de referentiepersoon werkelijk maandelijks ontvangt. Door louter te wijzen op het feit dat zij 'loonfiches' van de Belgische referentiepersoon heeft neergelegd, betwist, laat staan weerlegt, de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en toont zij niet aan dat deze fiches geen verklaringen op eer zijn en dus een gesolliciteerd karakter vertonen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet kan worden bijgetreden in haar stelling dat de netto-vergoedingen vermeld op de loonfiches – voor zover ervan uit kan worden gegaan dat dit de werkelijke bedragen zijn die de referentiepersoon maandelijks aan zichzelf uitkeert – de vergoedingen betreffen die volledig aan de referentiepersoon worden uitbetaald. Ofschoon deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat, dient te worden opgemerkt dat de vermelding 'netto' geenszins slaat op het 'loon' zoals dit wel geldt voor loonfiches van werknemers. *In casu* blijkt uit de fiches dat op het brutobedrag een zogenaamde baremieke voorheffing (bedrijfsvoorheffing) gebeurde, maar dit leidt er geenszins toe te besluiten dat de netto-vergoeding vermeld op de fiches het nettobedrag van de bezoldiging van genoemde persoon betreft.

De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de referentiepersoon als bedrijfsleider, dus als zelfstandige, nog sociale bijdragen dient te betalen, die nog niet van het bedrag van de netto-vergoedingen zijn afgetrokken. De zelfstandige dient hieromtrent zelf een regeling te treffen, die los staat van de fiches en waaromtrent op de bezoldigingsfiches geen vermeldingen worden opgenomen. Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat op deze bedragen nog belastingen moeten worden geheven (personenbelasting). De voorgelegde fiches bieden ook wat deze bijkomende kosten betreft geen duidelijkheid. Door louter te wijzen op de mogelijke belastingen die ook werknemers moeten betalen, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet en toont zij niet aan dat het bedrag op de 'loonfiches' van de Belgische referentiepersoon ook het werkelijk uitbetaalde nettobedrag is.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij *in casu* – rekening houdend met de documenten en elementen waarover zij beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing – geheel terecht besluit dat bij het bedrag dat de referentiepersoon zichzelf maandelijks uitkeert blijken de gegevens waarover hij beschikte nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen, zoals belasting en sociale lasten, zodat de fiches ook niet kunnen worden aanvaard als een begin van bewijs. In samenhang met het gesolliciteerd karakter van de voorgelegde fiches en bij gebrek aan bewijzen van financiële transacties, concludeert de verwerende partij terecht: *"Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan."*

2.1.3.1.2. Waar de verzoekende partij meent dat het aan de verwerende partij toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een

beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Bij de aanvraag werd aan de verzoekende partij gevraagd om het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partij, in het kader van de op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toe om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is om, onder meer bij de verzoekende partij, informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing voor te leggen.

2.1.3.1.3. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid..”

Nu de verzoekende partij er niet in slaagt het motief te weerleggen dat de verwerende partij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht heeft op de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, wordt niet ingezien waarom de verwerende partij een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekende partij, als echtgenote van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoekende partij kan dus ook niet volhouden dat de verwerende partij in het kader van de behoefteanalyse haar diende uit te nodigen om de nodige stukken voor te leggen.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) om te stellen dat de inkomensnorm, die bepaald wordt in de Vreemdelingenwet, enkel als een referentiebedrag beschouwd mag worden, wijst de Raad op het volgende. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt geen verwijzing gemaakt naar de inkomensnorm van honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, noch wordt het verblijf dus geweigerd op basis van het niet-behalen van deze norm. Bovendien kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie. Dit arrest handelt immers enkel over de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders, terwijl de verzoekende partij *in casu* een gezinslid is van een statische Belgische onderdaan.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, “*Het redelijkheidsbeginsel*”, in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van*

behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.3.3. De verzoekende partij roept verder de schending in van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde beginselen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

2.1.3.4. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van *behoorlijk bestuur* of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van *behoorlijk bestuur* schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van *behoorlijk bestuur*, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is op 26 augustus 2016 gehuwd met de Heer E.(...) en woont thans samen met haar zoon in bij haar echtgenoot, welke hen volledig onderhoudt.

Verzoekster, haar zoon en haar echtgenoot vormen dan ook een hecht gezin en zijn van plan een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de echtgenote is van de referentiepersoon, zij al geruime tijd samenwoont met haar echtgenoot, de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, waardoor zij geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij van haar in België verblijvende echtgenote zal gescheiden worden ingevolge de bestreden beslissing. Er zou sprake zijn van een huwelijk en een hecht gezin. Men is van plan om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Verzoekende partij en haar echtgenoot wonen reeds geruime tijd samen en de referentiepersoon zou over voldoende inkomsten beschikken.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

"(...)" (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De toetsing aan art. 8 EVRM, werd dan ook, middels de toepassing van art. 40ter Vreemdelingenwet, doorgevoerd in de bestreden beslissing.

Daarbij benadrukt verweerder dat verzoekende partij zich niet op de bescherming van voornoemd artikel kan beroepen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"(...)." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar partner niet mogelijk zou zijn haar te vergezellen naar het land van herkomst, terwijl zij evenmin aantoont dat een eventuele tijdelijke scheiding ernstige schade zou toebrengen aan de gezinsband.

Zie in die zin nog:

"(...)" (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

"(...)." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Uit de bepalingen van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 22 van de Grondwet staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).

De verweerder merkt op dat verzoekende partij op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing, dat verzoekende partij niet over een verblijfrecht beschikt, betwist.

Artikel 22 van de Grondwet kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (R.v.V. nr. 10.052 van 16 april 2008).

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen laat de verzoekende partij gelden dat zij een gezin vormt met haar Belgische echtgenoot en haar minderjarige zoon met wie zij samenwoont. Ze wijst er ook op dat haar echtgenoot haar en haar zoon volledig onderhoudt en dat haar echtgenoot over voldoende inkomsten beschikt.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekster heeft met haar echtgenoot en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Met de bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden weigeringsbeslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.2.3.1. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partij niet aantoonbaar dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel, dat uitsluitend ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar derde middel als volgt:

“Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten en dit binnen een termijn van 30 dagen.

Dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980 en als motivering ‘legaal verblijf in België verstreken’ vermeldt en tevens opgemerkt wordt dat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw.

Dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat in casu verweerder enkel vermeldt dat rekening werd gehouden met art. 74/13 Vw. doch uit de motivering blijkt dat dit een loutere standaardformulering betreft.

Bovendien werd geenszins het individuele dossier van verzoekster in concreto onderzocht, aangezien louter verwezen worden naar het feit dat het verzoeksters vrij staat om zich als gezin elders te vestigen of zij en haar echtgenoot zich op verschillende plaatsen kunnen vestigen.

Meer bepaald wordt voorgesteld dat verzoeksters echtgenoot verder in België verblijft, terwijl verzoekster en haar zoon elders een verblijfplaats kunnen kiezen (lees : in Oekraïne moeten verblijven).

Dat uit een dergelijke motivering blijkt dat geenszins rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw. waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat rekening moet gehouden worden met het gezins- en familieleven.

Van verzoekster en haar echtgenoot kan toch geenszins verwacht worden dat zij afzonderlijk leven in verschillende landen, nl. de Heer E.(...) in België en verzoekster in Oekraïne. Temeer daar Oekraïense onderdanen nog steeds een visum behoeven om naar het Schengengrondgebied te kunnen reizen.

Verzoekster zou in die optiek bijgevolg enkel haar echtgenoot kunnen bezoeken indien zij een toeristenvisum kan bekomen!

Dat uit een dergelijke motivering duidelijk blijkt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster, haar zoon en echtgenoot en de verwijzing naar de bepalingen van artikel 74/13 enkel een standaardmotivering uitmaakt.

Temeer daar verzoeksters zoon inmiddels een zeer hechte band heeft met zijn stiefvader en het voor het gezin van verzoekster dan ook hartverscheurend zou zijn indien zij thans voor onbepaalde duur van elkaar gescheiden zouden moeten leven. Wat nog meer klemmt, nu verzoeksters echtgenoot wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt om verzoekster en haar zoon te onderhouden!

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 Vw."

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er sprake zou zijn van een loutere standaardformulering met betrekking tot het onderzoek in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd nopens de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

"Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat de beslissing een standaardmotivering zou bevatten, merkt de Raad op dat dit hoegenaamd niet het geval is omdat de beslissing wel degelijk werd geïndividualiseerd. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821)." (R.v.V. nr. 167.163 dd. 3 mei 2016

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht aangegeven dat zij het voorgehouden gezinsleven elders kunnen leiden. Verzoekende partij geeft thans ook niet aan om welke reden dit onmogelijk zou zijn.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat het voor haar partner niet mogelijk zou zijn haar te vergezellen naar het land van herkomst, terwijl zij evenmin aantoont dat een eventuele tijdelijke scheiding ernstige schade zou toebrengen aan de gezinsband.

Zie in die zin nog:

"(...) (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

"(...)." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Er kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische

en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke motieven worden weergegeven. Het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Tevens wordt er in de tweede bestreden beslissing rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er gesteld dat het het gezin vrij staat om zich elders gezamenlijk te vestigen of om hun gezinsleven anders in te richten. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan het gezinsleven of het hoger belang van het kind te schenden. De verzoekende partij toont niet aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven buiten België voort te zetten. Er is geen sprake van enige medische problematiek.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.3.3.1. Waar de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt immers dat niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Dit artikel vormt, zoals de verzoekende partij terecht aanstipt, de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, *in casu* dus de tweede bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing rekening is gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “*Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene en haar minderjarige zoon een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Van enige medische problemen is geen sprake.*”

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij betwist dat er van enig medisch probleem geen sprake is. Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij nu ze aangeeft dat ze zich elders kunnen vestigen alwaar zij legaal kunnen binnkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene en haar minderjarige zoon een andere verblijfplaats kiest. De verwerende partij meent dat dit niet noodzakelijk een afbreuk dient te doen aan hun gezinsleven of het belang van het kind te schenden nu de verzoekende partij niet aantoonst dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten.

De verzoekende partij stelt echter dat dit een standaardformulering betreft en dat er geenszins rekening wordt gehouden met het individuele dossier van de verzoekende partij. Zij stelt dat er wordt voorgesteld dat haar echtgenoot in België verder verblijft en dat zij met haar zoon in Oekraïne zou leven. De verzoekende partij stelt dat dit niet van hen kan worden verwacht, temeer daar Oekraïense onderdanen een visum nodig hebben om zich op het Schengengrondgebied te begeven. De verwerende partij is er, gelet op de eerste bestreden beslissing, zich van bewust dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft gevraagd met haar Belgische echtgenoot.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich vastpint op het gegeven dat zij een gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied, maar dat zij daarmee voorbijgaat aan het feit dat de verwerende partij het bestaan van dergelijk gezinsleven niet ontkent, doch wel stelt dat verzoekende partij en haar partner een andere manier zullen moeten aanwenden om hun gezinsleven verder uit te bouwen of verder te zetten.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM, waarvan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling is, voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet blijken dat er hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst. Verzoekende partij betoogt wel dat zij haar gezinsleven in België niet kan verderzetten, maar dit verhindert haar niet om haar gezinsleven met haar partner elders dan in België verder te zetten. De Raad treedt aldus de bevindingen van de verwerende partij bij dat de verzoekende partij en haar partner een andere manier zullen moeten aanwenden om hun gezinsleven verder te zetten dan de verderzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij enkel haar echtgenoot in België kan bezoeken indien ze over een toeristenvisum beschikt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij of haar zoon geen toeristenvisum zouden kunnen verkrijgen.

Waar de verzoekende partij wijst op de band tussen haar minderjarige zoon en zijn stiefvader, stelt de Raad vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat het gezin vrijstaat om zich elders gezamenlijk te vestigen. De verzoekende partij betwist dit niet, en maakt niet aannemelijk dat dit voor haar gezin onmogelijk zou zijn.

De Raad meent echter dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er heden een beslissing tot afgifte van een inreisverbod werd genomen. De beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, meer bepaald aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De beslissing belet de verzoekende partij op geen enkele manier om de rechten op gezinshereniging, die zij meent te kunnen laten gelden, uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure. De bestreden beslissingen verhinderen haar aldus geenszins om België opnieuw binnen te komen teneinde hier haar echtgenoot te vervoegen indien zij aantoonst dat aan alle verblijfsvoorwaarden is voldaan.

Verder betwist de verzoekende partij niet dat haar legaal verblijf is verstreken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS